

ΔΥΟ ΣΧΟΛΙΑ

Η Υδρία βγαίνει (αρυθμα συνηθώς για καθαρά οικονομικούς λόγους) από το 1973. Για να την γνωρίσει κανείς, πρέπει να τη δει από την αρχή, να ζήσει ή εστώ να μελετήσει τις στιγμές της, τα στάδια της ζωής της και να την δει όπως της παει. Αν πάλι έχει τη διαθεση να ξοδεύει λίγη ενταση ζωής, κάθε τευχός της μιλάει για τη φύση της.

Σα ζωντανή, λοιπόν που θέλει να είναι η Υδρία, αλλάζει έτσι η αλλιώς (γι αυτό ακριβώς μεγοντας η ίδια). Στις αλλαγές της ήταν παλιότερα, η εγκαταλείψη των γλωσσικών παραβολών (κειμένων) και λεξιλογίων και της παρουσίας γεωών ποιητών (μερικών με ενθετα ή ανεξαρτήτα διβλία: παρουσιάστηκαν με πρωτοτυπα ή μεταφράσεις, γύρο στους 150 νεοί άνθρωποι, που κι αν δεν έγιναν όλοι λογοτέχνες, βοηθήθηκαν να είναι ο εαυτός τους και, παράλληλα δρουν πνευματικά, στην Πατρα ή άλλου)· στις νεότερες αλλαγές της ήταν η σχηματοποίηση στη διαταξή της υλής της, το ατονικό σύστημα (συνεπεία και μικρή εφαρμογή των γλωσσικών μελετών της) και η παρουσίαση σπουδαίων κειμένων.

Τώρα, αλλάζει καπως τη μορφή της πάλι, προπαντός στα σχήματα της Μελέτης, αφού πια φάνηκε καθαρά πως αυτά είναι αποψεις της φύσης της. Ο αναγνώστης λοιπόν πρέπει να θυμάται ποσο τρέφει την Υδρία η παιδική γλώσσα και μελέτη, τα ονειρά κλπ., ότι δηλαδή είναι φυσικό να την τρέφει γλώσσικα.

Καθώς περνάει ο καιρός η Υδρία μάλλον θα μικραίνει, για να δώσει και πιο πολύ χώρο στην Μικρή Υδρία — αν έχουμε λεφτά (πραγμα δύσκολο, προπαντός γιατί δεν είμαστε για παραχωρήσεις). Αλλά ελπίζουμε πως η Υδρία θα είναι πάντα ανταξία της φύσης και των αναγνωστών της.

★

Μόλο που δεν είναι καθόλου επιθυμητό, φαίνεται πως πρέπει η Υδρία να πει δυο λόγια σχετικά με το Πρώτο Συμπόσιο Νεοελληνικής Ποίησης, που αναγγείλε στο προηγούμενο τευχός της και που την νοιάζει βεβαία πολύ υγιέστερα απ' ότι μερικούς ανωνύμους, επωνύμους ή δυσωνύμους.

Και να λοιπόν που ξευθήκαν όρμες κι όργες και κακές διαθέσεις και κακοί χαρακτηρισμοί — από λίγους αλλά σίγουρα απογοητευτικούς. Η βασική αιτία είναι φυσικά η μεγάλη επιτυχία του Συμποσίου: σπουδαίοι εισηγητές και 450 περίπου άνθρωποι, τρεις μέρες συνέχεια, μίλησαν και παρακολούθησαν τα ποικίλα θέματα του. Βεβαία ήταν η αρχή: ελλείψεις πολλές και πολλά που πρέπει να γίνουν, και που πολλοί φίλοι μας τα είπαν και θα προσπαθήσουμε όλοι μαζί να πραγματοποιηθούν. Όμως αυτά όλα δε δικαιολογούν το παθος, τις ψευδολογίες, τις προσωπικές επιθεσεις εναντίον ανθρώπων που η παρουσία τους φωτίσε το Σύμπόσιο και που θα πρέπει κανείς με προσοχή κι αγάπη να τους βλέπει και να τους ακουει, η τουλάχιστον να τους σεβεται.

Πρέπει λοιπόν να πούμε: Από τέτοιο ηθος, από τέτια υποταγή σε σκοπιμότητες, από τέτια αδίσταχτη διαστρέβλωση των πραγμάτων μπορεί να βγει πνευματική ζωή; Σίγουρα όχι. Και σίγουρα οι (λίγοι, φυσικά) άνθρωποι αυτοί που ξεπαθώσαν έτσι κ α π ο ι ο λ α θ ο ς κ α ν α ν ε. Γιατί όμως; Ίσως στο Δεύτερο Σύμπόσιο το θρουνε. Κι ίσως τα Πρακτικά (ενας ογκώδης, δύσκολος να ετοιμαστεί τόμος) θα βοηθήσουν σ' αυτό.

Όσο για τους προσωπικούς χαρακτηρισμούς, τη δαρδαρή και ανοικεία αναφορά στ' όνομα σου, τι να πεις; Η απάντηση σίγουρα δε θα σημαίνει τιποτα. Όμως το έργο, η ζωή αυτού που έτσι αδίσταχτα σχολιάζεις — τυπώνεις — κυκλοφορείς δε θα πρεπε να σου είναι καπως γνωστά; Γιατί βεβαία αυτά δεν αλλάζουν γιατί είναι, ενώ τα ψέματά δεν είναι.

Θα τα πούμε λοιπόν στο Δεύτερο Σύμπόσιο.

Ως τότε, γιατί να μη γνωρίζομαστε πιο πολύ, πιο σωστά;